

A munka vagy a forgalom adózzon? A kormány egyértelműen a forgalom adóztatása mellett tette le a voksát. A munkát terhelő adók csökkentése mellett újabb és újabb a forgalmat, fogyasztást terhelő adókat vezet be. Az adóterheket szétteríti az adóalanyok között. Ez az adókonceptió szembe megy (szabadságharcot folytat) mind az uniós jogszabályokkal, mind az új Alaptörvény XXX. cikkével.

Az új adókkal (telefon, tranzakciós adó) kapcsolatosan más szerepelt a Széll Kálmán terv 2.0-ban és más a beterjesztett törvényjavaslatban. Míg korábban közvetett fogyasztási adók szerepeltek a tervekben, addig a beterjesztett törvényjavaslatok már közvetlen adókat tartalmaztak. Tartalmát tekintve fogyasztási adókról van szó, amelyet ha nem is direkt módon, de mégis a végső fogyasztó fog megfizetni részben vagy egészben. A kormány (és néhány szakértő) az új adók legfőbb előnyének azt tartja, a széles adózói bázist érint. Valóban előny ez? Az adók „szétterítése” azt jelenti, hogy az adózásba bevonunk olyan személyeket is, akik teherbíró képessége korlátozott. Mit mond erről az Alaptörvény XXX. cikke:

(1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.

(2) A közös szükségletek fedezéséhez való hozzájárulás mértékét a gyermeket nevelők esetében a gyermeknevelés kiadásainak figyelembevételével kell megállapítani.

Vagyis Magyarország Alaptörvényéből levezethető, hogy akinek teherbíró képessége, illetve a gazdaságban való részvétele csekély, az kisebb mértékben járuljon hozzá a közös szükségletek fedezéséhez, mint aki kereső tevékenységet végez. Az áfa, mint fogyasztási adó már terheli az alacsony teherbíró rétegeket is. Például munkanélküliek, tartósan betegek, gyermekek, nyugdíjasok, stb. Az áfa még elviselhető terhet jelenthet számukra. Viszont újabb fogyasztási adók bevezetése már mindenképpen szembe megy az Alaptörvény XXX. cikkével. Így a kormány azon adókonceptiója, hogy a megfelelő teherbíró képességgel, munkával, munkahellyel rendelkezők terheit csökkenti, a teherbíró képességgel nem rendelkezők rovására elhibázott adóstruktúrát alakít ki. A kialakult munkát, illetve fogyasztást terhelő adók egyensúlyát káros mértékben megbontja.

Nézzünk egy példát: ha egy egyedül álló munkaviszonyban foglalkoztatottnak 1 000 forinttal csökkentjük a munkát terhelő adóját (szja) és helyette 400 forinttal növeljük a fogyasztást terhelő adót, akkor ez az egyedül álló még jól is jár a munkát terhelő adó „szétterítésével”. Más a helyzet, ha egy olyan családot nézünk, ahol a férj végez egyedül kereső tevékenységet, a feleség munkanélküli vagy háztartásbeli és van két gyermekük. A kereső tevékenységet folytató férj révén 1 000 forinttal csökken a

munkát terhelő adó, viszont $4 \times 400 = 1\,600$ forinttal nő a család minden tagjára „szétterített” fogyasztási típusú adó.

Akkor sem jobb a helyzet, ha egy nyugdíjast nézünk. Neki a nyugdíját még a munkát megfelelő mértékben terhelő adók alapján állapították meg. Ezt követően a nyugdíj értékállósága már csak az infláció követését jelenti. Újabb fogyasztási típusú adók bevezetése azt is jelenti, hogy a nyugdíjak reálértéke csökken.

Természetesen a fentiekből még nem lehet levonni azt a következtetést, hogy például a telefonadó bevezetése Alaptörvény ellenes. Az azonban mindenképpen kijelenthető, hogy **adószakmai szempontból rossz az irány és szembemegy az Alaptörvény XXX. cikkében foglaltakkal a kormány adókonceptiója**, miszerint a munkát terhelő adókkal szemben a fogyasztást terhelő adókat részesíti előnyben.

Angyal József okleveles adószakértő